

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Walo

Karunungan Tinanggalan ng Selyo: Pagsusuri sa Tatluhang Pagsasanib at sa Bugtong ng 666 sa Propesiya

Jeff Pippenger

2024-01-22

Napatunayan sa patotoo ng ilang saksi na sa kasaysayan at sa propesiya, ang Roma ay laging lumilitaw bilang ikawalo at kabilang sa pito. Ang propetikong bugtong ng simbolong ito ay bahagi ng mga bagay na ibinubukas ng Leon mula sa lipi ni Juda kaagad bago ang pagsasara ng probasyon. Hindi kailanman nagbabago si Cristo, at sa Unang at Dakilang Pagkakadismaya ng kasaysayang Millerita, inihayag niya ang isang katotohanan na nagpaliwanag sa hiwaga ng pagkakadismaya.

Pagkaraan ng Unang Pagkakadismaya sa kasaysayan ng mga Millerita, inalis Niya ang Kaniyang kamay mula sa isang pagkakamali sa ilang mga bilang na ipinakikita sa tsart ng 1843. Ang pagkakamaling iyon ay kumakatawan sa maling pagkaunawa sa propesiya na nagbunga ng Pagkakadismaya. Sa huli, ang mga Millerita ay inakay tungo sa isang serye ng mga pagkaunawa na matibay na nagtatag ng petsa ng pasimula ng dalawang libo't tatlong daang araw. Sa pagkakaroon ng isang matatag na panimulang punto, na pangunahing nakasalig sa petsa ng Krus, nakita nila na ang gayunding ebidensiyang propetiko na kanilang ginagamit upang tukuyin ang 1843 ay sa katunayan tumutukoy hindi lamang sa 1844, kundi pati sa mismong araw na Oktubre 22, 1844.

Pagkaraan ng ikalawang pagkadismaya, na siyang Dakilang Pagkadismaya, muling inihayag ng Panginoon ang isang katotohanan na tumugon sa lahat ng suliraning propetiko na nilikha ng kanilang maling pagpapahayag na ang ika-22 ng Oktubre, 1844 ay ang Ikalawang Pagparito ni Cristo. Binuksan ng Panginoon ang paksa ng Santuwaryo, at ang mga kaugnay nitong katotohanan, at naipaliwanag ang Dakilang Pagkadismaya.

Bilang isang bayan, dapat tayong maging masigasig na mga mag-aaral ng propesiya; huwag tayong magpahinga hanggang sa maging maalam tayo hinggil sa paksa ng santuwaryo, na inilalahad sa mga pangitain nina Daniel at Juan. Paksang ito ay nagbibigay ng malaking liwanag sa ating kasalukuyang kalagayan at gawain, at nagbibigay sa atin ng hindi mapag-aalinlanganang patunay na pinangunahan tayo ng Diyos sa ating nakaraang karanasan. Ipinaliliwanag nito ang ating pagkadismaya noong 1844, ipinakikita sa atin na ang santuwaryong lilinis ay hindi ang lupa, gaya ng inakala natin, kundi na noon ay pumasok si Cristo sa Kabanal-banalang dako ng santuwaryong makalangit, at doo'y isinasagawa niya ang panghuling gawain ng kaniyang tungkuling pagkasaserdote, sa katuparan ng mga salita ng anghel kay propetang Daniel, "Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; saka lilinis ang santuwaryo."

Tama ang ating pananampalataya hinggil sa mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel. Ang mga dakilang palatandaan sa landas na ating dinaanan ay hindi maaalis. Bagaman maaaring tangkain ng mga hukbo ng impiyerno na bunutin ang mga ito mula sa kanilang

saligan, at magbunyi sa pag-aakalang sila'y nagtagumpay, gayunman, hindi sila nagtatagumpay. Ang mga haliging ito ng katotohanan ay nakatayo nang matatag gaya ng mga burol na walang hanggan, na hindi natitinag ng lahat ng pagsisikap ng mga tao na pinagsanib sa mga pagsisikap ni Satanas at ng kaniyang hukbo. Marami tayong matututuhan, at marapat na palagi nating saliksikin ang mga Kasulatan upang tingnan kung ang mga bagay na ito ay gayon. Ang bayan ng Diyos ay nararapat ngayong ituon ang kanilang paningin sa makalangit na santuwaryo, kung saan nagpapatuloy ang pangwakas na paglilingkod ng ating dakilang Mataas na Saserdote sa gawaing paghuhukom,—kung saan Siya'y namamagitan para sa Kaniyang bayan. Review and Herald, Nobyembre 27, 1883.

Ang pagkadismaya ng mga alagad nang ipako si Cristo sa krus ay nakabatay sa maling pagkaunawa tungkol sa kahariang itatatag ni Cristo sa krus. Ang mga ministryo ni Juan Bautista at ng apostol Pablo ay kinapalooban ng gawaing pagtukoy na ang dispensasyon ng literal na Israel at ng literal na panlupang santuwaryo ay lumipat tungo sa espirituwal na Israel at sa espirituwal na makalangit na santuwaryo. Ang Leon ng lipi ni Juda ay laging ipinapaliwanag ang pagkadismaya sa mga "marurunong." Ang pagpapaliwanag sa bugtong na propetiko hinggil sa Roma na "ang ikawalo, ngunit buhat sa pito," ay bahagi ng gawaing ginaganap ng Leon ng lipi ni Juda upang ipaliwanag ang pagkadismaya noong Hulyo 18, 2020.

Itinuring ng mga Millerita ang Roma bilang ikaapat na kaharian sa propesiya ng Bibliya, at nakita nila ang pagkakaiba sa pagitan ng paganismo at papalismo, ngunit hindi nila nakita ang Roma Papal bilang ikalimang kaharian sa propesiya ng Bibliya. Hindi naglaon pagkaraan ng 1844, nakita ng mga tagapanguna na ang Estados Unidos ang susunod na kaharian sa propesiya ng Bibliya.

Ang pagkilalang iyon ay kinakatawan sa tsart ng mga tagapanguna noong 1850, ngunit ang pagkilala sa ganap na paglalarawan ng mga kaharian ng propesiya sa Biblia, gaya ng inilalarawan sa Apocalipsis kabanata labing-pito, ay lagpas sa abot ng kanilang pag-unawa, sapagkat nagsimula silang magpagala-gala sa ilang ng Laodicea matapos ang kanilang pagtanggap sa "pitong ulit" noong 1863.

Ang kasaysayan ng sinaunang Israel ay isang matingkad na paglalarawan ng nakaraang karanasan ng hanay ng mga Adbentista. Pinatnubayan ng Diyos ang Kaniyang bayan sa kilusang pagparito, kung paanong inakay Niya ang mga anak ni Israel mula sa Egipto. Sa Dakilang Kabiguan, nasubok ang kanilang pananampalataya gaya ng sa mga Hebreo sa Dagat na Pula. Kung sila sana'y nagpatuloy sa pagtitiwala sa kamay na patnubay na sumasa kanila sa kanilang mga nakaraang karanasan, nakita sana nila ang pagliligtas ng Diyos. Kung ang lahat ng nagpagal na nagkakaisa sa gawain noong 1844 ay tinanggap ang mensahe ng ikatlong anghel at ipinahayag iyon sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, ang Panginoon sana'y kumilos nang makapangyarihan sa pamamagitan ng kanilang mga pagsisikap. Sana'y naibuhos sa sanlibutan ang isang baha ng liwanag. Noon pa sana nabalaan ang mga naninirahan sa lupa, natapos na ang pangwakas na gawain, at dumating na si Cristo para sa pagtubos sa Kaniyang bayan.

Hindi kalooban ng Diyos na magpagala-gala ang Israel sa ilang sa loob ng apatnapung taon; ninasa Niyang akayin sila nang tuwiran patungo sa lupain ng Canaan at itatag sila roon bilang

isang banal at maligayang bayan. Ngunit, “hindi sila nakapasok dahil sa kawalan ng pananampalataya.” Hebrews 3:19. Dahil sa kanilang pagtalikod at apostasiya, nangamatay sila sa ilang, at iba ang ibinangon upang pumasok sa Lupang Pangako. Gayundin naman, hindi kalooban ng Diyos na ang pagparito ni Cristo ay maantala nang ganito katagal at ang Kanyang bayan ay manatili nang napakaraming taon sa mundong ito ng kasalanan at dalamhati. Ngunit ang kawalan ng pananampalataya ang humiwalay sa kanila sa Diyos. Yamang tumanggi silang gawin ang gawaing itinakda Niya sa kanila, may iba ang ibinangon upang ipahayag ang mensahe. Sa kahabagan Niya sa sanlibutan, binabalam ni Jesus ang Kanyang pagparito, upang ang mga makasalanan ay magkaroon ng pagkakataong marinig ang babala at masumpungan sa Kanya ang kanlungan bago ibuhos ang poot ng Diyos. *The Great Controversy*, 458.

Kapwa kinilala nina James at Ellen White na ang kilusan ay nagtransisyon tungo sa kilusan ng Laodicea noong 1856, at sa naunang sipi ay tinukoy niya na, “kung ang lahat ng nagpagal na nagkakaisa sa gawain noong 1844 ay tinanggap ang mensahe ng ikatlong anghel at ipinahayag iyon sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, ang Panginoon sana’y makapangyarihang kumilos sa pamamagitan ng kanilang mga pagsisikap.” Pagkatapos ay sinabi niya, “Sa gayunding paraan,” ang “pagtalikod at apostasya” na ipinamalas ng sinaunang Israel ang naging sanhi upang ang sinaunang Israel ay “mapahamak sa ilang.” Ipinakikilala ng sipi na ang Laodiceang Adbentismo ay nagsimulang magpagala-gala sa ilang sa panahong ang mga naghayag ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay buhay pa.

Sa kasalukuyan, kinikilala ng mga teologo (ang marurunong) ang iba’t ibang aplikasyon ng Pahayag kabanata labing-pito, na alinman ay hinango mula sa metodolohiya ng futurismo na inimbento ng mga Heswita, o sa mga tiwaling gawaing teolohikal ng apostatang Protestantismo. Payak lamang ang mga sagisag ng Pahayag kabanata labing-pito. Natukoy na natin ang mga kinakailangang sagisag, kaya babalik tayo sa mga kahariang kinakatawan doon at ihananay ang mga ito sa mga kaharian ng Daniel kabanata dalawa, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

At may pitong hari: lima ay nangabuwal, at ang isa ay umiiral, at ang isa pa ay hindi pa dumarating; at pagdating niya, nararapat na siya’y manatili sa maikling panahon. At ang hayop na dating umiral, at ngayo’y wala, siya rin ang ikawalo, at mula sa pito, at patutungo sa kapahamakan. At ang sampung sungay na iyong nakita ay sampung hari, na hindi pa nakatanggap ng anumang kaharian; ngunit tatanggap sila ng kapangyarihan bilang mga hari sa loob ng isang oras, kasama ng hayop. *Apocalipsis* 17:10-12.

Sa ikatlong talata, si Juan ay dinala sa espiritu hanggang sa taong 1798. Mula sa gayong pananaw sa kasaysayan, ipinabatid sa kanya na may limang kahariang bumagsak na. Ang mga kahariang iyon ay ang Babilonya, Medo-Persya, Gresya, ang Romang pagano, at ang Romang papal. Hindi naunawaan ni William Miller ang bahaging ito sa kabanata labing-pito, sapagkat hindi niya kinilala na ang Romang papal ay isang bukod na kaharian mula sa Romang pagano. Gayunman, tinatalakay ang pagkakasunod-sunod na ito sa mga kabanata labindalawa at labintatlo ng Apocalipsis, sapagkat ang dragon sa kabanata labindalawa ay kumakatawan sa Romang pagano, ang hayop na umahon mula sa dagat sa kabanata labintatlo ay ang kapapahan, at ang hayop mula sa lupa ay ang Estados

Unidos. Tinutukoy ni Sister White ang tatlong hayop na ito bilang ang dragon, ang hayop, at ang bulaang propeta. Sa pagbibigay ng kaniyang patotoo, tinutukoy niya ang pagkakasunod-sunod ng mga kaharian, at ang pagkakasunod-sunod ay umaayon sa paglalapat na ginagawa natin sa Apocalipsis labing-pito.

Sa ilalim ng mga sagisag ng isang dakilang pulang dragon, isang halimaw na gaya ng leopardo, at isang halimaw na may mga sungay na gaya ng sa kordero, ipinakita kay Juan ang mga pamahalaang makalupa na lalo't higit na makikisangkot sa pagyurak sa kautusan ng Diyos at sa pag-uusig sa Kanyang bayan. Magpapatuloy ang digmaan hanggang sa katapusan ng panahon. Ang bayan ng Diyos, na sinasagisag ng isang banal na babae at ng kaniyang mga anak, ay ipinakilalang lubhang nasa maliit na minoritya. Sa mga huling araw, ang nalabi na lamang ang nananatili. Tungkol sa mga ito, sinasabi ni Juan na sila'y 'tumutupad sa mga utos ng Diyos, at may patotoo ni Jesucristo.'

Una sa paganismo, at pagkaraan sa Kapapahan, pinairal ni Satanas ang kaniyang kapangyarihan sa loob ng maraming siglo upang pawiin sa lupa ang mga tapat na saksi ng Diyos. Ang mga pagano at mga papista ay pinakikilos ng iisang espiritu ng dragon. Nagkakaiba lamang sila sa ganito: ang Kapapahan, na nagkukunwaring naglilingkod sa Diyos, ang lalong mapanganib at malupit na kaaway. Sa pamamagitan ng Romanismo bilang kasangkapan, nabihag ni Satanas ang sanlibutan. Ang nagpapakilalang iglesia ng Diyos ay nasama sa hanay ng paglilingkod na ito, at mahigit sa isang libong taon na nagdusa ang bayan ng Diyos sa ilalim ng poot ng dragon. At nang ang Kapapahan, na pinagkaitan ng lakas, ay napilitang tumigil sa pag-uusig, natanaw ni Juan ang isang bagong kapangyarihang sumusibol upang umalingawngaw sa tinig ng dragon, at ipagpatuloy ang gayunding malupit at mapaglapastangang gawain. Ang kapangyarihang ito, na siyang huli na makikipagdigma laban sa iglesia at sa kautusan ng Diyos, ay sinagisag ng isang hayop na may mga sungay na tulad ng kordero.

Ngunit ang mahigpit na iginuhit ng propetikong lapis ay naghahayag ng isang pagbabago sa payapang tanawing ito. Ang hayop na may mga sungay na tulad sa kordero ay nagsasalita na may tinig ng dragon, at 'ipinaiiral ang buong kapangyarihan ng unang hayop sa harap niya.' Ang propesiya ay nagsasaad na sasabihin niya sa mga nananahan sa lupa na sila'y gumawa ng isang larawan ng hayop, at na "pinangyayari niyang ang lahat, maging maliliit at malalaki, mayayaman at mahihirap, malaya at alipin, ay tumanggap ng isang tanda sa kanilang kanang kamay, o sa kanilang mga noo; at na walang sinuman ang makabili o makapagbenta, maliban yaong may taglay ang tanda, o ang pangalan ng hayop, o ang bilang ng kaniyang pangalan." Sa gayo'y sumusunod ang Protestantismo sa mga yapak ng Kapapahan. Signs of the Times, Nobyembre 1, 1899.

Sa unang talata ng huling sipi, tinutukoy ni Sister White ang Romang Pagano, Romang Papal, at ang Estados Unidos bilang "mga pamahalaang makalupa." Sa ikalawang talata ay tinutukoy niya na ang mga pamahalaang ito ay magkakasunod, nang kanyang sabihin, "sa pamamagitan ng paganismo, at pagkatapos ay sa pamamagitan ng Kapapahan," at, "nang ang Kapapahan, na pinagkaitan ng lakas, ay napilitang huminto sa pag-uusig, natanaw ni Juan ang isang bagong kapangyarihang sumusibol upang umalingawngaw sa tinig ng dragon, at ipagpatuloy ang gayon

ding malupit at mapumusong gawain." Hindi siya huminto roon, sapagkat sa ikatlong talata ay tinutukoy niya na ang Estados Unidos ay magpupumilit na ipataw ang isa pang kaharian sa buong sanlibutan. Sabi niya, "Ang halimaw na may mga sungay na gaya ng sa kordero ay nagsasalita sa tinig ng dragon, at 'isinakatuparan ang lahat ng kapangyarihan ng unang halimaw sa harap niya.' Idinedeklara ng propesiya na sasabihin niya sa mga tumatahan sa lupa na gumawa sila ng isang larawan ng halimaw."

Tinutukoy ng Apocalipsis kabanata 12 at 13 ang Roma na pagano, ang Roma Papal, ang Estados Unidos, at ang pandaigdigang larawan ng hayop na itinatag ng Estados Unidos. Ang kahulugan ng "larawan ng hayop" ay ang pagsasanib ng Simbahan at Estado, at kapag itinatag ng buong sanlibutan ang isang larawan ng hayop, sa mismong kahulugan nito'y nangangahulugang sa mga huling araw ay ipipilit sa buong sanlibutan ang isang nag-iisang pandaigdigang pamahalaan. Ang kahariang ito ay binubuo ng Estado at ng Simbahan, na ang Simbahan ang mamamayani sa ugnayan. Tinutukoy ng Apocalipsis kabanata 12 at 13 ang apat na magkakasunod na kaharian, at ang gayunding mga kaharian ay kinakatawan sa kabanata 17, at gayundin sa Daniel kabanata 2.

Noong 1798, nakita ni Juan na ang unang limang kaharian ng propesiya ng Bibliya ay bumagsak na, at na noong 1798, iisang kaharian ang umiiral. Ang kaharian ng propesiya ng Bibliya na nagsimula noong 1798 ay ang hayop na mula sa lupa sa Apocalipsis 13, na nagsimula bilang isang kordero, ngunit sa bandang huli ay nagsasalita na gaya ng dragon. Ang Estados Unidos ang ikaanim na kaharian ng propesiya ng Bibliya na may dalawang sungay, na sumusunod sa ikalimang kaharian ng espirituwal na Babilonia na tumanggap ng makamamatay na sugat. Ang ikalimang kaharian ay ang espirituwal na Babilonia, na naitipo ng unang kaharian ng literal na Babilonia. Ang ikaanim na kahariang may dalawang sungay ay naitipo ng dalawang bisig na pilak.

Noong 1798, may isang kahariang nakatakdang darating pa sa hinaharap, sapagkat noong 1798, "ang isa pa ay hindi pa dumarating." Pagdating ng ikapitong kahariang iyon sa kasaysayan, ito'y "magpapatuloy lamang sa maikling panahon." Ang ikalimang kaharian ay tumanggap ng nakamamatay na sugat, ang ikaanim na kaharian ay may dalawang sungay, at ang ikapitong kaharian ay nagpapatuloy lamang sa isang maikling yugto ng panahon. Tinutukoy ng konteksto ng talata na ang ikapitong kaharian ay kinakatawan ng "sampung hari," sapagkat kapag ang "sampung hari" ay naging isang kaharian, sila'y maghahari lamang sa loob ng "isang oras," at ang "isang oras" ay isang maikling "panahon." Kapag ang "sampung hari" ay maghahari, maghahari sila nang magkakasama sa loob ng "isang oras" kasama ang halimaw.

At ang sampung sungay na iyong nakita ay sampung hari, na hanggang ngayon ay hindi pa nakatanggap ng kaharian; ngunit tatanggap sila ng kapangyarihan bilang mga hari sa isang oras kasama ng hayop. Pahayag 17:12.

Ang "sampung sungay" ay ang ikapitong kaharian, ngunit maghahari sila kasama ng halimaw sa loob ng "isang oras". Ang "isang oras" ay ang panahon ng krisis ng batas ng Linggo na nagsisimula sa malapit nang ipataw na batas ng Linggo sa Estados Unidos. Sumasang-ayon silang maghari kasama ng halimaw, sapagkat pinipilit silang gawin ito ng pangunahing hari, na siyang Estados Unidos. Si Sister White, sa siping ating binanggit, ay tumutukoy na ang huling kapangyarihang

manguusig sa bayan ng Diyos ay ang halimaw na mula sa lupa.

Namasdan ni Juan ang isang bagong kapangyarihang umuusbong upang bigyang-alingawngaw ang tinig ng dragon, at ipagpatuloy ang gayon ding malupit at lapatangang gawain. Ang kapangyarihang ito, na siyang huling makikipagdigma laban sa iglesia at sa kautusan ng Diyos, ay sinagisag ng isang hayop na may mga sungay na tulad ng sa kordero. Signs of the Times, Nobyembre 1, 1899.

Ang huling kaharian sa propesiya sa Biblia ay naibubunsod sa pamamagitan ng pandarayang isinakatuparan ng Estados Unidos, bilang ang Huwad na Propeta. Ang kahariang ito ay nagpasimula bilang isang kordero noong 1798, ngunit sa mga huling araw ay pinipilit nito ang sanlibutan na tanggapin ang pandaigdigang larawan ng halimaw, na sa kahulugan ay ang pagsasanib ng Simbahan at ng Estado, kung saan ang Simbahan ang may pamamahala sa ugnayang iyon. Ang kahariang yaon ay tinutukoy din bilang isang tatluhang unyon.

“Ang mga Protestante ng Estados Unidos ang mangunguna sa pag-uunat ng kanilang mga kamay sa ibayo ng malawak na agwat upang dakmain ang kamay ng Espiritismo; aabot sila sa ibayo ng kalaliman upang makipagkapit-kamay sa kapangyarihan ng Roma; at sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhang pagkakaisang ito, ang bansang ito ay susunod sa mga yapak ng Roma sa pagyurak sa mga karapatan ng budhi.” Ang Dakilang Tunggalian, 588.

Ang tatluhang pagkakaisa ay ang pagkakaisa ng dragon, ng halimaw, at ng bulaang propeta, na sa Apocalipsis labing-anim ay humahayo sa mga hari sa lupa at inaakay ang sanlibutan tungo sa Armagedon.

At nakita ko ang tatlong maruruming espiritu na gaya ng mga palaka, na lumalabas mula sa bibig ng dragon, at mula sa bibig ng halimaw, at mula sa bibig ng bulaang propeta. Sapagkat sila ay mga espiritu ng mga demonyo, na gumagawa ng mga himala, na humahayo sa mga hari ng lupa at ng buong sanlibutan, upang tipunin sila sa pakikidigma sa dakilang araw na yaon ng Diyos na Makapangyarihan sa lahat. Pahayag 16:13, 14.

Ang "kapangyarihang Romano" ay ang Kapapahan, ang halimaw, at ang ikalimang kaharian ng propesiya sa Bibliya na tumanggap ng nakamamatay na sugat. Ang "mga Protestante" ay kumakatawan sa Estados Unidos, ang bulaang propeta, ang ikaanim at pangwakas na kaharian ng propesiya sa Bibliya. Ang "Espiritismo" ay ang Nagkakaisang mga Bansa, ang dragon, at ang kahariang pumapayag na maghari kasama ng halimaw sa loob ng isang oras. Ang tatluhang pagkakaisa ay naisasakatuparan sa panahon ng "isang oras," na siyang "oras" ng "dakilang lindol" sa Apocalipsis labing-isa; ito ang nalalapit na batas ng Linggo.

Sa pamamagitan ng kautusang nagpapatupad ng institusyon ng Papasiya, na isang paglabag sa kautusan ng Diyos, lubusang ihihiwalay ng ating bansa ang sarili nito sa katuwiran. Kapag iniunat ng Protestantismo ang kaniyang kamay sa kabila ng bangin upang abutin ang kamay ng kapangyarihang Romano, kapag iniabot niya ito sa ibayo ng kalaliman upang makipagkamay sa Espiritismo, kapag, sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhang pagkakaisang ito, itatakwil ng ating bansa ang bawat prinsipyo ng kaniyang Saligang-Batas bilang isang pamahalaang Protestante at republikano, at magtatadhana para sa pagpapalaganap ng mga kabulaanan at

panlilinlang ng Papasiya, kung magkagayo'y malalaman natin na dumating na ang panahon para sa kahima-himalang paggawa ni Satanas at na malapit na ang wakas. Testimonies, tomo 5, 451.

Sa ikalawang kabanata ng Daniel, ang Babilonia, ang unang kaharian ng hula sa Biblia na kinakatawan ng ulong ginto, ay sumasagisag sa espirituwal na Babilonia, ang ikalimang kaharian ng hula sa Biblia. Ang dalawahang kaharian ng Media at Persia, ang mga balikat at mga bisig na pilak, ang ikalawang kaharian ng hula sa Biblia sa ikalawang kabanata ng Daniel, ay kumakatawan sa hayop sa lupa na may dalawang sungay, ang Estados Unidos, ang ikaanim na kaharian ng hula sa Biblia. Ang tanso ng larawan sa ikalawang kabanata ng Daniel, na kumakatawan sa Gresya, ang ikatlong kaharian ng hula sa Biblia, ay kumakatawan sa mga Nagkakaisang Bansa, ang ikapitong ulo na nagpapatuloy nang "isang oras", at sumasang-ayon na tumanggap ng isang posisyon sa tatluhang unyon ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta.

Ang kahariang bakal sa ikalawang kabanata ni Daniel, ang ikaapat na kaharian ng propesiya sa Bibliya, ay kumakatawan sa ikawalong kaharian, na kabilang sa pito. Ang literal na Paganong Roma, ang ikaapat na kaharian, ay kumakatawan sa makabagong Roma, na isang kahariang inihugis sa pamamagitan ng pagsasanib ng Simbahan at Estado, na ang Simbahan ang nangingibabaw sa ugnayang iyon. Ang kahariang iyon ay may tatluhang kalikasan, sapagkat ang pangunahing hari sa "sampung hari" ay ang ikaanim na kaharian na siyang halimaw sa lupa. Ang ikaanim na kaharian ay si Ahab, na asawa ni Jezebel. Ang ikaanim na kaharian, kapag kinakatawan sa tatluhang pagkakaisa nito, ay ang makabagong Roma; nauna rito ang ikalimang kaharian, ang Roma ng Kapapahan, at nauna naman doon ang ikaapat na kaharian, ang Paganong Roma.

Ang Roma lamang ang nakita ng mga Millerita bilang ikaapat at panghuling kaharian. Kinilala nila na ito'y may dalawahang kalikasan, ngunit hindi nila nakita ang anumang kasunod na kahariang makalupa. Ang ikaapat na kaharian ay ang paganong Roma, na nauna sa papal na Roma, ang ikalimang kaharian, na sinundan ng makabagong Roma, ang ikaanim na kaharian. Ang ikaanim na kaharian ay ang ikatlo sa tatlong anyo ng Roma.

Ang tatluhang pagkakaisa ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta ay kapwa ang makabagong Roma at gayundin ang Dakilang Babilonya, na ang sugat na ikamamatay ay gumaling. Ang Estados Unidos, ang Nagkakaisang mga Bansa, at ang patutot ng Tiro ay kumakatawan sa ikawalong at huling kaharian, ngunit silang tatlo ay magkakaalyado sa tatluhang pagkakaisa ng ikaanim na kaharian, na siyang huling kapangyarihan "upang makipagdigma laban sa iglesya at sa kautusan ng Diyos."

Ang Estados Unidos ay isang-katlo ng ika-anim na kaharian. Ang Nagkakaisang mga Bansa, bilang bahagi ng tatluhang unyon, ay isang-katlo rin ng ika-anim na kaharian, at ang Papado ay isang-katlo rin ng ika-anim na kaharian. Sa antas na ito, ang bilang para sa Estados Unidos ay ANIM, at ang bilang para sa Nagkakaisang mga Bansa ay ANIM at ang bilang ng Papado ay ANIM. Ang tatluhang unyon ay kumakatawan sa bilang ng isang tao, ang "tao ng kasalanan", at ang kaniyang bilang ay ANIM-ANIM-ANIM.

Narito ang karunungan. Ang may unawa ay bilangin ang bilang ng hayop; sapagkat ito'y bilang ng isang tao; at ang kaniyang bilang ay anim na raan at animnapu't anim. Apocalipsis 13:18.

Ang ikaanim at panghuling hiwalay na kaharian ay ang Estados Unidos, ngunit nililintang nito ang sanlibutan, sapagkat ito ang Bulaang Propeta.

At ipinairal niya ang buong kapangyarihan ng unang hayop sa harapan niya, at pinasasamba niya ang lupa at ang mga nananahan doon sa unang hayop, na ang sugat na ikamamatay ay napagaling. At gumagawa siya ng mga dakilang kababalaghan, anupat nagpapababa siya ng apoy mula sa langit patungo sa lupa sa paningin ng mga tao. At dinadaya niya ang mga nananahan sa lupa sa pamamagitan ng mga himalang may kapangyarihan siyang gawin sa paningin ng hayop; na sinasabi sa mga nananahan sa lupa na gumawa sila ng isang larawan para sa hayop, na nasugatan ng tabak at gayunma'y nabuhay. Pahayag 13:12-14.

Ang "kapangyarihan ng unang hayop sa harap niya" ay kumakatawan sa kapangyarihang ibinigay sa Kapapahan ng mga hari ng Europa, na nagsimula kay Clovis noong taong 496. Ginagamit ng Estados Unidos ang lakas-militar nito, kalakip ang lakas-pang-ekonomiya nito, upang linlangin at pwersahin ang sanlibutan. Pinipilit ng Estados Unidos ang sanlibutan na sambahin ang Kapapahan, sa pamamagitan ng pagpapatupad ng pagsamba sa Linggo. Gumaganap ang Estados Unidos ng mga dakilang kababalaghan sa pamamagitan ng pagpapanaog ng apoy (isang sagisag ng isang mensahe) mula sa langit, na isasakatuparin sa pamamagitan ng Superhaywey ng Impormasyon, na kumakatawan sa ganap na pag-unlad ng paghuhugas-utak at propaganda, na siyang makabagong pagpapakitang-anyo ng hipnosis. Dahil sa papatinding krisis na idinulot sa daigdig ng Islam, habang tinutupad nila ang kanilang gampanin sa pagpapagalit sa mga bansa, nalilintang ang sanlibutan na tanggapin ang pandaigdigang sistema ng pagsasanib ng Simbahan at Estado na binubuo ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta.

Kapag sinasabi ng talatang labing-walo ng ika-labintatlong kabanata ng Pahayag na bilangin ang bilang ng hayop, ang bilang ay ang tatlong kapangyarihang nagsasanib upang bumuo ng ikaanim at pangwakas na kaharian. Kapag ang kahariang iyon na 666 ay naitatag, ito ang magiging katuparan ng propetikong bugtong na ang ikawalong hari ay mula sa pito. Ang propetikong bugtong na iyon ay bahagi ng katotohanang nalalantad kapag binubuksan ng Leon ng lipi ni Juda ang mga tatak ng Pahayag ni Jesucristo.

Sa dahilang ito, ang bugtong ng huling kaharian, na siyang tatluhang ikaanim na kaharian, na siya ring espirituwal na Babilonia na nalimutan sa loob ng pitumpung taóng simboliko, at na siyang makabagong Roma, at na siya rin ang pandaigdigang larawan ng hayop, na itinipo ng unang kaharian ng Babilonia at ng ikaapat na kaharian ng paganong Roma, ay pinatotohanan nang makalawa sa pamamagitan ng pagtukoy na ang "mga pantas" ang makauunawa sa katotohanang ito; sapagkat ang hiwaga ng 666 ay nakabatay sa mga may karunungan, gaya rin ng hiwaga na ang ikawalong hari ay buhat sa pito.

Narito ang karunungan. Ang may unawa ay bilangin ang bilang ng hayop; sapagkat ito'y bilang ng isang tao; at ang kaniyang bilang ay anim na raan at animnapu't anim. Apocalipsis

13:18.

At narito ang pag-iisip na may karunungan. Ang pitong ulo ay pitong bundok, na kinauupuan ng babae. Apocalipsis 17:9.

Ang pag-aalis ng tatak ng Pahayag ni Jesucristo ay nauunawaan ng mga "pantas," hindi ng masasama. Ang dalawang pagbanggit ng karunungan sa aklat ng Pahayag ay tumutukoy sa mga may "pagkaunawa," at ang nauunawaan ng mga "pantas" ay ang "paglago ng kaalaman." Ang "paglago ng kaalaman" na siyang Pahayag ni Jesucristo ay ang pahayag na ang ikawalong kaharian, na siyang tatluhan ng kaharian ng 666, ay kinakatawan din sa ikalawang kabanata ng Daniel, sapagkat ang mga hiyas ng panaginip ni Miller ay magkakaroon ng kakinangan na sampung ulit na higit sa mga huling araw.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa aklat ng Pahayag ay inilalarawan ang malalalim na bagay ng Diyos. Ang mismong pangalang ibinigay sa mga kinasihang pahina nito, "Pahayag," ay sumasalungat sa pagsasabing ito'y isang aklat na tinatakan. Ang pahayag ay isang bagay na ibinubunyag. Ang Panginoon mismo ang naghayag sa Kanyang lingkod ng mga hiwagang nakapaloob sa aklat na ito, at nilayon Niyang maging bukas ang mga ito sa pag-aaral ng lahat. Ang mga katotohanan nito ay nakatuon sa mga nabubuhay sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito, gayundin sa mga nabubuhay noong mga araw ni Juan. Ang ilan sa mga tagpong inilalarawan sa propesiyang ito ay nasa nakalipas, ang ilan ay nagaganap ngayon; ang ilan ay naglalantad sa pagwawakas ng dakilang tunggalian sa pagitan ng mga kapangyarihan ng kadiliman at ng Prinsipe ng langit, at ang ilan ay naghahayag ng mga tagumpay at kagalakan ng mga tinubos sa daigdig na ginawang bago.

Huwag isipin ninuman na, dahil hindi nila maipaliwanag ang kahulugan ng bawat sagisag sa Apocalipsis, ay wala nang kabuluhan para sa kanila ang saliksikin ang aklat na ito sa kanilang pagsisikap na maunawaan ang kahulugan ng katotohanang taglay nito. Ang Siyang naghayag ng mga hiwagang ito kay Juan ay magbibigay sa masikap na tagasaliksik ng katotohanan ng isang paunang lasap ng mga bagay na makalangit. Yaong ang mga puso ay bukás sa pagtanggap ng katotohanan ay pagkakalooban ng kakayahang maunawaan ang mga turo nito, at pagkakalooban ng pagpapalang ipinangako sa mga "nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito."

Sa Aklat ng Apocalipsis nagtatagpo at nagwawakas ang lahat ng mga aklat ng Bibliya. Narito ang katugon ng Aklat ni Daniel. Ang isa ay propesiya; ang isa nama'y pahayag. Ang aklat na tinatakan ay hindi ang Aklat ng Apocalipsis, kundi yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw. Iniutos ng anghel, "Ngunit ikaw, O Daniel, ipinid mo ang mga pananalita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas." Daniel 12:4. Mga Gawa ng mga Apostol, 584, 585.